

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/30/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712202921
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1712202921.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného : TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporkyni : J. B., B. L.É. XX, X., za účasti vedľajších účastníkov na strane odporkyne : 1/ Spotrebiteľské združenie OSA, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, IČO: IČO: 42 260 086, zast. advokátskou kanceláriou HKP Legal, s.r.o., so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, 2/ Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, Skalica, IČO: 42 264 154, zast. JUDr. Jozefom Kempom, advokátom, so sídlom Nám. Josipa Andriča 1, Chorvátsky Grob, o zaplatenie 2.008,44 € s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 07. októbra 2014, č. k. 9C/76/2013-86, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka 1/ m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi 1/ náhradu trov konania nepriznáva.

Návrh vedľajšieho účastníka 1/ na prerušenie konania z a m i e t a .

Vedľajší účastník 1/ je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania a to trov právneho zastúpenia vo výške 64,84 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 20.02.2012 domáhal zaplatenia sumy 2.008,44 € s príslušenstvom. Pred začatím pojednávania vo veci vzal navrhovateľ v celom rozsahu svoj návrh na začatie konania späť. Preto súd prvého stupňa preto konanie podľa § 96 ods. 1, 2, 3 O.s.p. zastavil. Pokiaľ ide o náhradu trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 151 ods. 1, 2 a § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Uvedené uznesenie napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním vedľajší účastník 1/; jeho odvolanie smerovalo proti výroku, ktorým mu prvostupňový nepriznal náhradu trov konania. Vedľajší účastník 1/ zastával názor, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nesprávnej aplikácii ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p. Vedľajší účastník 1/ zastával názor, že konajúci súd svojim postupom opomenul aplikovať na prejednávajúcu vec ust. § 151 ods. 4 O.s.p., v dôsledku čoho napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa mal vedľajšieho účastníka 1/ najskôr vyzvať na vyčíslenie trov konania a až následne o trovách konania rozhodnúť či už v rámci uznesenia o

zastavení konania alebo samostatným uznesením o trovách konania. V tejto súvislosti poukázal na svoje podanie zo dňa 20.12.2013, ktoré obsahovalo presnú a podrobnú špecifikáciu trov konania SZ OSA, vrátane ich vyčíslenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia teda zjavne nie je v súlade so skutočnosťou. Podľa vedľajšieho účastníka mal súd prvého stupňa v tomto prípade o trovách konania rozhodnúť podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. a zisťovať, či návrh na začatie konania bol podaný dôvodne a či navrhovateľ svojim nedôvodne podaným návrhom nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Tým, že navrhovateľ zobral žalobu v celom rozsahu späť, zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporcu. Ďalej uviedol, že mu vznikli trovy konania z titulu právneho zastupovania právnym zástupcom, pričom o ich priznanie žiadal. Je pritom nepochybné, že dôvodom späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľom bolo uplatnenie námietky premlčania vedľajším účastníkom spolu s vedomosťou, že dlh odporcu bol v čase podania návrhu premlčaný. Je zároveň nepochybné, že navrhovateľ sa od počiatku konania spoliehal na právnu negramotnosť spotrebiteľov a po pristúpení vedľajšieho účastníka a vznesení námietky premlčania jeho právnym zástupcom bol nútený bez ďalšieho vziať svoj návrh späť. To znamená, že odporca bol v konaní úspešný vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná náhrada trov konania. Následne v dôvodoch svojho odvolania vedľajší účastník 1/ poukázal na ust. § 93 ods. 2, 3, 4 O.s.p. a § 3 ods. 4, 5, § 25 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, na čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, príslušné smernice EÚ týkajúce sa práv spotrebiteľov, ako aj na čl. 38 Charty základných práv. Ďalej uviedol, že prejednávaná vec je typickým spotrebiteľským sporom a výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, je absurdný, zjavne nesprávny, ale najmä odporujúci zákonom SR a tiež predpisom EÚ. Vedľajší účastník považoval za odporujúce zásade rovnosti podmienok v súdnom procese, zásade spravodlivosti súdneho procesu, ale aj dobrým mravom, aby navrhovateľovi so silným ekonomickým zázemím súd priznával právo na náhradu trov právneho zastúpenia a občianskemu združeniu pôsobiacemu v nepodnikateľskej sfére a konajúcemu výlučne na prospech spotrebiteľa právo na náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal. Tvrdil, že tým mu de facto odňal základné procesné právo na zastúpenie advokátom. Je totiž nepochybné, že spotrebiteľské združenie si nemôže na vlastné náklady dovoliť realizovať kvalifikovanú ochranu práv spotrebiteľa v súdnom procese. Súd prvého stupňa svojím postupom a nepriznaním náhrady priamo poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka, spotrebiteľovi fakticky odňal právo na kvalifikovanú pomoc spotrebiteľského združenia v rámci občianskeho súdneho procesu a znemožnil tak vedľajšiemu účastníkovi reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom. Podľa vedľajšieho účastníka je s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. dôvodné priznať mu trovy konania, nakoľko mal vo veci plný úspech, keď nie je možné odoprieť mu právo dať sa zastúpiť advokátom. V dôvodoch odvolania ďalej poukázal na niekoľko rozhodnutí odvolacích súdov Slovenskej republiky, na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 84/2014-31 zo dňa 23.05.2014, na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3819/13 zo dňa 25.03.2014 a na rozsudok Súdného dvora EÚ C-279/09, z ktorých podľa názoru vedľajšieho účastníka 1/ vyplýva, že má právo na advokáta a na priznanie náhrady trov konania resp. právneho zastúpenia. Z vyššie uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a priznal mu náhradu trov celého konania, alternatívne žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prípade, ak sa odvolací súd stotožní s názorom súdu prvého stupňa, vedľajší účastník 1/ žiadal, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. pred vydaním rozhodnutia konanie prerušil a požiadal Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať v časti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka argumentoval tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie (a to aj s poukazom na jeho cieľ) schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka navrhovateľ považoval za nadbytočné a neúčelné. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa navrhovateľa navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Navrhovateľ zastával názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté právny

zástupcom vedľajšiemu účastníkovi 1/ v súdnej veci nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Podania vedľajšieho účastníka 1/ sú pritom abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Podľa navrhovateľa prvostupňový súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Na podporu svojich tvrdení poukázal v rámci vyjadrenia na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.03.2014 sp. zn. 6 M Cdo 5/2013 ako i nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 64,84 €.

Odporkyňa a ani vedľajší účastník 2/ sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka 1/ písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

Zo spisového materiálu súdnej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že pred začatím pojednávania vo veci samej, podaním doručeným súdu dňa 22.09.2014, vzal navrhovateľ návrh na začatie konania v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu. Odvolací súd zastáva názor, že navrhovateľ zaviniel zastavenie konania, pričom odporkyňa vzniklo právo na náhradu trov konania, a to podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajším účastníkom na strane odporkyne, a to tak vedľajšiemu účastníkovi 1/ (Spotrebiteľské združenie OSA), ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.04.2012, ako aj vedľajšiemu účastníkovi 2/ (Občianske združenie slovenských spotrebiteľov AZ), ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 24.01.2013.

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, je oprávnený tzn. môže sa dať aj vedľajší účastník v konaní zastupovať advokátom. V prejednávanej veci vedľajšieho účastníka 1/ zastupoval advokát na základe plnomocenstva. Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že právo vedľajšieho účastníka 1/ resp. ústavné právo každého - vrátane vedľajšieho účastníka na právnu pomoc vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR nepopiera a ani nespochybňuje. Avšak v prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí počítat aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Preto skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama osebe neznamena popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a už vôbec to neznamena odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolačný súd považuje záver prvostupňového súdu o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za nesprávny, nakoľko v prejednáwanej veci vzniklo v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. odporokyni, a tým aj vedľajšiemu účastníkovi 1/ a aj vedľajšiemu účastníkovi 2/ právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi. Správne mal prvostupňový súd o trovách konania vedľajšieho účastníka 1/ rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať s odôvodnením, že tieto nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí súd vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom resp. či vôbec boli vynaložené. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne.

V predmetnej právnej veci vedľajší účastník 1/ podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.04.2012 oznámil svoj vstup do konania a zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh, vzniesol námietku premlčania a uplatnil si náhradu trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že vedľajší účastník 1/ si v podaní doručenom súdu prvého stupňa dňa 23.12.2013 označenom ako vyjadrenie vedľajšieho účastníka k návrhu na začatie konania vyčíslil uplatnené trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 20.12.2013 spolu vo výške 237,62 €. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník 1/ nevedel, do akého konania vstupuje. Len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je podľa odvolacieho súdu prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. V prejednáwanej veci vedľajší účastník už v oznámení o vstupe do konania vzniesol námietku premlčania. Nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal návrh späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko v predmetnej veci ku späťvzatiu návrhu došlo bez uvedenia dôvodu, pričom z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že vedľajší účastník 1/ vznáša námietku premlčania aj v iných obdobných konaniach, a to automaticky už v návrhu na začatie konania bez akejkoľvek znalosti prejednáwanej veci. Vzhľadom na uvedené je potom námietka navrhovateľa uplatnená v odvolaní, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, dôvodná. Rovnako dôvodná je aj odvolacia námietka navrhovateľa, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Zároveň je nutné poukázať na skutočnosť, že cieľom vedľajšieho účastníka - Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS - je kolektívna ochrana spotrebiteľa, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj zastupovanie spotrebiteľa v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka, čo znamená, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Preto odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník 1/ vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu

a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník 1/ paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovatelia vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní a vyjadrení ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vytvára to skôr dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe priznanej náhrady trov právneho zastúpenia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke a tvrdeniam vedľajšieho účastníka 1/ týkajúcim sa toho, že podľa názoru vedľajšieho účastníka konajúci súd svojím postupom opomenul aplikovať na prejednávajúcu vec ust. § 151 ods. 4 O.s.p., v dôsledku čoho napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne postupoval, pokiaľ navrhovateľa 1/ k vyčísleniu trov konania nevyzýval. Z obsahu spisu je zrejmé, že v danom prípade síce išlo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, avšak predmetné rozhodnutie súd prvého stupňa vyhlásil (č. I. 80 spisu), a preto bola správna aplikácia ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a nie ust. § 151 ods. 4 O.s.p.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ, na obsah ktorého poukázal vo svojom odvolaní vedľajší účastník, odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ v tomto rozsudku ustálil, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania a/alebo zastupovanie advokátom. Z uvedeného rozsudku však nevyplýva, že by vedľajší účastník ako právnická osoba založená na ochranu práv spotrebiteľa, mal vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, právo na náhradu trov právneho zastúpenia bez splnenia podmienok vyžadovaných Občianskym súdnym poriadkom, a teda okrem iného aj účelnosti vynaložených trov konania.

Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom odvolaní poukazuje, poznamenáva, že aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka 1/ neboli účelne vynaložené, pričom viazanosť odvolacieho súdu inými rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach neexistuje.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka nevykazuje známky vecnej správnosti, pretože trovy uplatnené vedľajším účastníkom 1/ neboli účelne vynaloženými trovami. Úkony, za ktoré si v konaní uplatnil vedľajší účastník 1/ právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník 1/ neposkytol odporkyni žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka 1/ podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Následne sa odvolací súd zaoberal návrhom vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. (Pozn.: Od 1.12.2009 v

dôsledku prijatia Lisabonskej zmluvy oficiálny názov Súdneho dvora znie Súdny dvor Európskej únie; názov Súdny dvor Európskych spoločenstiev sa používal do 30.11.2009.)

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. prichádza do úvahy vtedy, ak sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba výkladu či stanovenia hraníc aplikácie únieového práva, pretože vyriešenie tejto otázky je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok alebo ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdom rieši otázka platnosti právneho aktu Európskej únie. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania z vlastnej iniciatívy alebo môže takéto prerušenie konania navrhnúť účastník, avšak súd nie je v každom prípade povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Ak nejde o prípad obligatórneho konania o prejudiciálnej otázke, tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný samotným podnetom alebo návrhom účastníka konania. V prípade, ak by vnútroštátny súd uznesením rozhodol o tom, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, konanie preruší a obráti sa na Súdny dvor so žiadosťou.

Systém prejudiciálneho konania je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie v každom členskom štáte. Cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011). Súdny dvor nerozhoduje ani o sporných skutkových otázkach konania pred národným súdom, ani o výklade alebo aplikácii vnútroštátneho práva.

Vedľajší účastník 1/ svojim návrhom formuloval otázku, v zmysle ktorej sa domáhal, aby Súdny dvor EÚ zodpovedal na otázku výkladu vnútroštátneho práva. V položenej otázke nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale vedľajší účastník sa v podstate domáhal zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol, že nepožiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, čím nie je daný dôvod pre obligatórne prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu, a preto návrh vedľajšieho účastníka 1/ na prerušenie konania zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané vyjadrenie k odvolaniu vo výške 64,84 €, ktoré uložil vedľajšiemu účastníkovi 1/ na strane odporkyne s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k odvolaniu, doručené súdu dňa 30.01.2015, keď odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu 45,645 € a aj s poukazom na ustanovenie § 15 písm. a) citovanej vyhlášky predstavuje sumu 54,035 € / 45,645 € + 1 x 8,39 €

režijný paušál za rok 2015 /. Táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o sumu $10,807 \text{ €} / 54,035 \text{ €} \times 20\% = 10,807 \text{ €}$ /. Celková odmena advokáta spolu vo výške $64,84 \text{ €} / 10,807 \text{ €} + 54,035 \text{ €}$ /.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.